

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 875/05
28.11.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Милене Инић - Дрецун, Горана Чавлине, Бате Цветковића и Анђелке Станковић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету против оптужене АА, због кривичног дела убиства у покушају из члана 47. став 1. Кривичног закона Републике Србије у вези члана 19. Основног кривичног закона, одлучујући о заједничкој жалби оптужене АА и њеног браниоца, адвоката АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Крушевцу К број 92/04 од 01. 02. 2005. године, у седници већа одржаној у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца Србије, оптужене и њеног браниоца, дана 28. 11. 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖАВАЊЕМ заједничке жалбе оптужене АА и њеног браниоца, ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Крушевцу К број 92/04 од 01. 02. 2005. године у погледу одлуке о казни, тако што Врховни суд, оптужену АА за кривично дело убиства у покушају из члана 47. став 1. Кривичног закона Републике Србије у вези члана 19. Основног кривичног закона, за које је оглашена кривом првостепеном пресудом, ОСУЂУЈЕ на казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци, у коју јој се урачунава време проведено у притвору почев од 30.07.2004. до 10.02.2005. године, док се у осталом жалба одбија као неоснована, а побијана пресуда у непреиначеном делу ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом Окружног суда у Крушевцу К број 92/04 од 01. 02. 2005. године оптужена АА оглашена је кривом, због кривичног дела убиства у покушају из члана 47. став 1. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ, и осуђена на казну затвора у трајању од 2 године, у коју јој се урачунава време проведено у притвору у периоду од 30. 07. 2004. до 10. 02. 2005. године.

Од оптужене је одузет један ловачки нож марке "Фамипа Призрен" дужине сечива 15 цм, са црним рукохватом дужине 20 цм.

Истом пресудом оптужена је обавезана да на име паушала плати 4.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка 15.500,00 динара, све у буџетска средства суда, у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Против ове пресуде жалбу су изјавили оптужена АА и њен бранилац адвокат АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни и трошковима кривичног поступка, са предлогом да Врховни суд Србије побијану пресуду укине и предмет врати истом суду на поновно суђење, као и да он и оптужена буду обавештени о седници већа другостепеног суда.

Републички јавни тужилац Србије у поднеску Ктж. број 1021/05 од 06. 06. 2005.године, предложио је да Врховни суд одбије као неосновану жалбу оптужене и њеног бранилаца и првостепену пресуду потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа, у смислу члана 375. ЗКП, у одсуству уредно обавештених заменика Републичког јавног тужиоца, оптужене и њеног браниоца, на којој је размотрио списе предмета, испитао побијану пресуду по службеној дужности у смислу члана 380. ЗКП, па је по оцени жалбених навода и предлога, нашао:

Жалба оптужене и њеног браниоца је неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене, нити првостепена пресуда садржи оне битне повреде одредаба кривичног поступка, а ни повреду кривичног закона, на које Врховни суд као другостепени, у смислу члана 380. став 1. тачка 1. ЗКП пази по службеној дужности, па ни оне из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, на које се у жалби оптужене АА и њеног браниоца адвоката АБ указује, истичући да у пресуди нису дати разлози о одлучним чињеницама, а они који су дати су нејасни и у знатној мери противречни и у супротности са садржином доказа изведених током поступка, при чему се не наводи о каквим се нејасноћама и противуречностима се ради у погледу одлучних чињеница, нити се пак наводи о којим одлучним чињеницама нису дати разлозима у првостепеној пресуди, тако да Врховни суд, овакве жалбене наводе оптужене и њеног браниоца сматра неоснованим.

Наиме, по оцени Врховног суда, првостепени суд је за своје чињеничне и правне закључке дао довољно јасне и убедљиве разлоге, те је навео доказе на којима исте заснива, па се предњи наводи у жалби оптужене и њеног браниоца, којим се указује да првостепена пресуда садржи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, показују као неосновани.

. Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и у вези са тим због повреде кривичног закона, жалбом оптужене и њеног браниоца оспоравају се чињенични и правни закључци првостепеног суда у погледу кривичног дела убиства у покушају из члана 47. став 1. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ, за које је оптужена оглашена кривом и истиче да је оптужена критичном приликом деловала у нужној одбрани јер је била нападнута од стране свога сина, оштећеног ОО, који је према њој замахивао дрвеном мотком, да је првостепени суд погрешно утврдио да су свест и воља оптужене били усмерени на последицу која опредељује предметно кривично дело, а то је лишење живота оштећеног, а који навод се поткрепљује чињеницом да је оштећени задобио само посекотину, а не и убодну рану, те се истовремено оспорава оцена исказа сведока ББ.

Жалбама оптужене АА и њеног браниоца неосновано се побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, јер је првостепени суд правилно оценио изведене доказе и одбрану оптужене, која је у складу са одредбом члана 352. став 1. и 2. ЗКП, пресуду засновао на чињеницама и доказима који су изведени на главном претресу, оценивши све доказе појединачно и у међусобној повезаности и тако правилно и потпуно утврдио чињенично стање.

Стога се неосновано жалбом оптужене и њеног браниоца доводи у сумњу оцена изведених доказа и одбрана оптужене, првостепени суд је детаљно ценио одбрану оптужене у склопу изведених доказа, а посебно су искази свих саслушаних сведока цењени са пуно пажње, детаљно је наведено шта је из ког исказа и доказа утврђено, а затим је и дата ваљана оцена исказа саслушаних сведока, које разлоге прихвата и овај суд. При том Врховни суд налази да се жалбом и не истичу нове чињенице и докази који нису били предмет разматрања у првостепеном поступку, а које би могли утврђено чињенично стање довести у сумњу, већ се само износи сопствена оцена истих чињеница и околности које је првостепени суд имао у виду и исте правилно оценио.

Самим тим неосновано се жалбом истиче, доследно ставу заступаном и на главном претресу да је оптужена критичном приликом поступала у нужној одбрани.

Међутим, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно и потпуно утврдио све чињенице везане за оно што је претходило критичном догађају, односно за вербални конфликт између оптужене и сведока ВВ са једне стране и супруге оштећеног сведока ББ са друге, као и у погледу напада оптужене на сведока ББ, те све чињенице које се односе на сам ток догађаја правилном оценом изведених доказа.

Надаље, првостепени суд је дао јасне и потпуне разлоге у које у свему као правилне прихвата и овај суд, због чега није прихватио напред изнете разлоге у склопу оцене одбране оптужене, налазећи да иста није поступала у стању нужне одбране имајући у виду да је на основу исказа саслушаних сведока и то оштећеног ОО, ББ, ГГ, ДД, ЋЋ, ЕЕ, ЖЖ и ЗЗ, ИИ, ЈЈ и КК, правилно утврђено да није било напада оштећеног на оптужену, на начин како је то оптужена представљала јер такву њену одбрану нико од саслушаних сведока није потврдио. За овакав закључак првостепени суд налази ослонац и у налазу и мишљењу вештака др ЛЛ, специјалисте за судску медицину, а који је прихваћен у целости, на основу кога је утврђено да је оштећени ОО критичном приликом задобио повреду у виду посекотине дужине 4 цм, локализоване на предњој доњој страни леве половине грудног коша, која по својој природи представља лаку телесну повреду нанету активним деловањем оштрице механичког оруђа, а чиме је истовремено искључена могућност на коју је оптужена такође указивала у својој одбрани, да је оштећени налетео и убо се на нож који је она држала у руци.

Надаље, правилан је закључак првостепеног суда да је оптужена кривично дело извршила са директним умишљајем јер је ударајући оштећеног ножем и то у предео предње доње стране леве половине грудног коша у коме се налазе витални органи и то из непосредне близине, да би затим пошто је оштећени почео да се удаљава са места догађаја, истог наставила да јури држећи нож у руци којим је потом ударила и у возило где се оштећени сместио ради одласка у хитну помоћ, јасно манифестовала намеру да оштећеног лиши живота, при чему је била свесна свога дела и хтела његово извршење, а коју своју оцену је на страни 7 образложења побијане пресуде дао аргументоване и ваљане разлоге које у свему прихвата и Врховни суд. Стога се по налажењу овога суда оцењује неоснованим навод жалбе оптужене и њеног браниоца да је првостепени суд погрешно утврдио постојање умишљаја оптужене да оштећеног лиши живота.

Стога, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно и у потпуности утврдио све одлучне чињенице, како оне које чини објективно обележје кривичног дела у питању, тако и чињенице и околности које се тичу субјективног односа оптужене према учињеном делу, и о томе у пресуди дао јасне, исцрпне и уверљиве разлоге које у свему прихвата и Врховни суд.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио кривични закон тако што је радње оптужене правно квалификовао као кривично дело убиства у покушају из члана 47. став 1. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ, па Врховни суд супротне жалбене наводе оптужене и њеног браниоца којима се указује на повреду кривичног закона оцењују као неосноване.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, по заједничкој жалби оптужене и њеног браниоца, Врховни суд налази да је жалба у овом делу основана.

Наиме, првостепени суд је правилно утврдио све околности из члана 41. ОКЗ, које су биле од утицаја на одмеравање казне оптуженој, па је тако од олакшавајућих околности на страни исте ценио да до сада није осуђивана, да је кривично дело извршила према најблискијем сроднику – свом сину, те да се каје због извршеног кривичног дела, правилно налазећи да наведене околности имају карактер особито олакшавајућих, као што је правилно од отежавајућих околности на страни оптужене ценио тежину и природу извршеног кривичног дела те испуњену упорност приликом извршења истог.

Међутим, Врховни суд налази, да првостепени суд, иако је правилно утврдио напред наведене олакшавајуће околности на страни оптужене, истима није дао одговарајући значај, имајући при том у виду њено лоше здравствено стање, нашто се основано указује жалбом оптужене и њеног браниоца, те чињеницу утврђену на основу налаза и мишљења вештака неуропсихијатра др ЉЉ да је кривично дело извршила у стању смањене урачунљивости.

Стога је Врховни суд, уважио жалбу оптужене и њеног браниоца и преиначио првостепену пресуду у делу одлуке о казни, тако што је оптужену АА применом одредби члана 42. и 43. ОКЗ за извршено кривично дело убиства у покушају из члана 47. став 1. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ, за које је оглашена кривом првостепеном пресудом, осудио на казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци, у коју јој се урачунава време проведено у притвору од 30. 07. 2004. до 10. 02. 2005. године, налазећи да је она сразмерна тежини и степену друштвене опасности извршеног кривичног дела и степену кривичне одговорности оптужене као извршиоца, као и да ће са оваквом казном остварити сврха кажњавања из члана 33. ОКЗ, како у односу на оптужену, тако и на плану генералне превенције.

Првостепени суд је правилно поступио када је оптужену АА обавезао да надокнади трошкове кривичног поступка и по оцени овога суда плаћањем истих неће бити угрожена егзистенција оптужене и њене породице, па је стога жалба оптужене и њеног браниоца и у овом делу оцењена као неоснована.

Одлуку о мери безбедности одузимања предмета – ловачког ножа "Фамипа Призрен", дужине сечива 15 цм, са црним рукохватом дужине 20 цм, донета је правилно, применом одредби члана 69. ОКЗ, па се њена законитост и оправданост изрицања не могу доводити у питање.

Из изнетих разлога, а на основу члана 388. и 391. став 1. ЗКП, Врховни суд је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар Председник већа-судија

Весна Веселиновић, с.р. Јанко Лазаревић, с.р.

За тачност отправка

МЂ